

Illustrasjonsfoto: Rebuilding Agricultural Markets Program (RAMP)

Bruker bomber mot ett menneske ...

Foto: akp.no

«Amerikanerne bruker bombe-fly selv når de bare leiter etter ett menneske. I Nooristan ble fire medlemmer av samme familie drept. I en annen landsby i provinsen ble

sju hjem, en moske og en skole ødelagt i et fire timers bombardement. Sekstogtjue mennesker døde, alle slektninger av en tidligere guvernør. Fjorten barn mistet livet på ei uke fordi amerikanerne mente en terrorist var i området. Folk i den ene landsbyen sa at den ettersøkte mannen hadde reist for ti dager sia. Ni av barna deres lå døde igjen etter angrepet.»

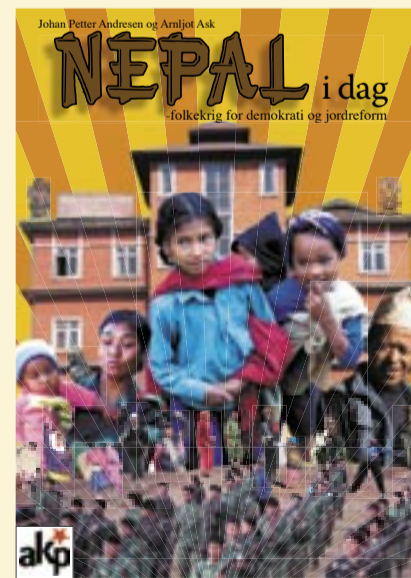
Dette står i boka *På drømmedagen står vi opp klokka fire om morgenen* av Unni Rustad (bildet). Tittelen har hun henta fra ei gruppe afghanske unger som fortalte om drømmene sine, om trygghet uten krig, om skolegang og om elektrisk strøm. Den drømmedagen ville bli så fin at det var nødvendig å stå tidlig opp for å få med seg alt ...

Les stort intervju med Unni Rustad på side 3.

Ny bok:

**Nepal i dag –
folkekrig for
demokrati og
jordreform**

Se baksida

Vi gratulerer med kvinnedagen!

LEDER

Jorun Gulbrandsen

Fra 1881 til Lahore

Det har vært demonstrasjoner mot Telenors kontorer i Lahore i Pakistan. Telenor, det kjente norske firmaet der den norske staten har største aksjepost, er blitt angrepet som Norges representant på stedet. Utgangspunktet er tegningene av Muhammed.

Men hva er det Telenor gjør i Pakistan? Hvorfor er det ikke mange som spør om det? Den norske statens Televerk, som skal skaffe teletjenester til befolkninga i Norge? I dag har Telenor stor virksomhet i Pakistan, og har i løpet av to år skaffa seg to millioner kunder. Profitten bare stiger.

Telenor er bare ett eksempel på hvilken vei det norske næringslivet går, også det som staten har del i. Legg ned i Norge, legg ned 1881, gå ut i verden der det er håp om å hente flere raske penger. Næringslivet og staten er krigsprofittører: Inn i Irak for å pumpe opp olje. Den norske staten vil til Kaspiahavet og finne enda mer olje. Veien går gjennom Afghanistan. Norge bomber for USA. En part av krigsbyttet venter i øst.

Dette er norsk imperialismen av gammelt, godt merke. Om folk blir fryktelig opprørt over Muhammedtegningene, eller om de får en god anledning til å demonstrere mot vestlig imperialismen, eller begge deler, er det uansett forståelig.

Rike Norge er i krig for USA som okkuperer og bomber fattige Afghanistan. Det er ikke sinte muslimer med brennende flagg i handa som setter verdensfreden i fare. Det er USA og slike land som Norge med sine F-16-fly.

Det er et strengt regime vi utsettes for for tiden. Kritikken mot norsk deltakelse i krig er ikke påtrengende i offentligheten. SV-ledelsen er banka på plass inn i AP-folden og har vanskelig for å sette i verk sin egen boikottkampanje av israelske varer. For AP-ledelsen er det USA, Nato og Israel for alle penga.

Desto viktigere er det at de som ser med bekymring hvordan Norge har plassert seg på den aggressive overklassens side internasjonalt, protesterer. Det er en mulighet 18. mars. Følg med på www.ingenkrig.no.

AKP meiner: 200 mils økonomisk sone

På bakgrunn av rovfisket som er avdekt i fiskevernsona rundt Svalbard må Noreg straks erklære ei økonomisk sone på 200 nautiske mil rundt Svalbard. Då fiskevernsona blei oppretta i 1977, var ikkje økonomiske soner allment anerkjent. Det skjedde først ved havrettskonvensjonen av 1982, som i dag er uomtvisteleg folkerett. Fiskevernsonene er derimot eit meir diffust omgrep.

For å stoppa den miljøkriminaliteten som me ser utøva av utanlandske trålarar i fiskevernsona, må denne nå erklærast som ei økonomisk sone med forankring i havrettskonvensjonen.

«Traktaten angjeldende Spitsbergenøygruppen», som er det eigentlege namnet på Svalbardtraktaten, er ein traktat frå 1922 som berre handlar om verksemd på øygruppa. Traktaten betviler ikkje den norske suvereniteten over øygruppa.

I følgje havretten er det nasjonen Noreg som har ansvar og plikt til å forvalta og sikra fiskeressursane her. For å bevare og sikra biomasseproduksjonen i eit av verdas mest produktive havområde, må Noreg ta tiltak for å sikra forvaltninga av dette havområdet.

Norge i krig i Afghanistan

Ingen skam å snu!

Foto: D. Ghaussy

Alle de tre regjeringspartia står bak at Norge nå deltar for fullt i «fase tre»-utvidelsen av ISAF, som vil føre til at Nato i løpet av vinteren og våren vil ta over det militære hovedansvaret for okkupasjonen i størstedelen av Afghanistan.

Arnljot Ask

Styrkene Norge nå sender til Nord-Afghanistan er den skarpeste militære enheten Norge har sendt utenlands siden andre verdenskrig. Kjernen i kontingenten på til sammen rundt 500 soldater er den såkalte Quick Reaction Force, som består av knapt 200 soldater fra Telemarksbataljonen. Den er utrusta som en helikoptermobil styrke, og en tropp vil også være satt opp med stormpanservogner. F-16-flya skal assistere disse styrkene.

Ikke en «tapt sak»

Dette er i dag den viktigste utfordringa fredsbevegelsen i Norge står oppe i. Skal vi anse det som en tapt sak at Norge er i ferd med å gå for fullt inn i krigen som nå trappes opp i Afghanistan, siden også regjeringas venstreparti SV blir med på ferden? Eller skal vi legge oss i selene og få det flertallet av Norges befolkning som sannsynligvis er i mot denne politikken, til å gå ut og bruke mottoet i den åttende fjellvettregelen: «Vend i tide, det er ingen skam å snu»? Det er mange som har blitt med på en ferd de føler ubehag ved, og som skjeler til at dette vil kunne koste dyrt i framtida.

Kritiser regjeringa

Når vi skal mobilisere fram mot fredsmarkeringa 18. mars, bør fredsbevegelsen derfor frigjøre seg fra de begrensningene som regjeringstaktikken har lagt på virksomheten. Den norske regjeringas støtte til okkupasjonene må ikke fredes,

under dekke av at hovedskytset må rettes mot USA. Det gjelder både for Afghanistan og Irak. Norge er også mye tjukkere inne i Irak enn gjennom den ene offiseren det fokuseres på.

Forvarsler

Vi må spørre hvordan situasjonen i Afghanistan kan bli bedre med dagens modell for den nye statsbygginga. Den har ført til at krigsherrene er kommet inn igjen og forsterker sin makt. Narkotikaen spiller en større og større rolle i økonomien. (ISAFs oppdaterte mandat toner også ned at det skal gjøres noe med dette.) Trafficking er økende. Modellen for gjenreising er at det humanitære arbeidet skal skje under vingene til militære enheter. Og, ikke minst, krigshandlingene øker på i takt med at ISAF får skarpere og skarpere oppdrag.

Går det ikke an å se at utviklinga i Irak er forvarsler for hva som er i vente i Afghanistan? Det er den samme modellen som brukes. Forskjellen er at det gikk glattere i starten i Afghanistan. Og at USA her har lyktes å få med andre i sterkere grad, gjennom Nato. Men hvorfor skal fredsbevegelsen støtte opp under at Nato her driver og etablerer sin første store «out of area»-operasjon? Det er en politikk for okkupasjon og krig, ikke for fred. Når det gjelder internasjonalt nærvær, må det som settes på dagsorden være løsninger med vekt på gjenreising, og hvor det afghanske folket får avgjørende innflytelse på hvordan dette skal gjøres. Nato må ut, uansett FN-godkjenning!

Kvinnearbeidsplasser i fare

Nei til salg av 1881

Opplysningstelefonen 1881 har 650 arbeidsplasser, spredt omkring i landet, og de fleste ansatte er kvinner. Telenor vil selge ut. SV sier nei. AP sier OK.

Staten eier 54 prosent av Telenor og kan bruke sin eiermakt til å stanse salget, men vil ikke. En samla fagbevegelse og de ansatte protesterer. De frykter en ny runde med innsparinger og nedleggelse. AP vil heller ikke presse Hydro til å opprettholde fabrikkene i Årdal.

Næringsminister Odd Eriksen (AP) uttaler seg i *Dagsavisen* 9. februar både om 1881 og Hydro: «Det vil være en særdeles uklok handling om staten som storeier kjøper over de andre eierne i et børsnotert selskap.»

Når selskaper skiller ut deler av virksomheten, oppløses alle avtaler. Opparbeida rettigheter forsvinner i den blå luft. De nye arbeidsgiverne får en sjanse til å tvinge gjennom dårligere avtaler. Dette er en måte å tvinge fram sosial dumping. Et eksempel er NSB Biltrafikk som ble Nettbuss. Da oppheva styret ordninger som de ansatte hadde gjort avtale om for flere år sia og som fungerte. Det ble konflikter om fribilletter, om kvaliteten på skoene som var til uniformen (varme sko dyrere enn kalde), om spisepausa.

I helga 27. til 29. januar arrangerte LO i Trondheim den årlige konferansen for fagorganiserte, Trondheimskonferansen. 470 folk fra privat og offentlig sektor deltok. 42 prosent var kvinner. Kampen for å forsvare AFP (avtalefesta pensjon fra 62 år) ble diskutert, arbeidsmiljø

og sosial dumping. Konferansen sendte et enstemmig krav til regjeringa:

«Bruk den statlige eiermakt. Slik alle bedriftseiere bruker sin styringsrett til å tjene sine egne interesser, må staten bruke sin eiermakt til å tjene samfunnets interesser. Vi krever at denne eiermakta brukes til å stanse salget av Opplysningen 1881 og til å sikre gjennomføring av lønnsomme investeringer i Hydro Høyanger og Hydro Årdal.»

Barna sier:

Ta våpnene fra geværmennene! Vi vil ha trygghet – ikke krig!

Foto: akp.no

Unni Rustad jobba i Afghanistan for Redd Barna fra august 2002 til desember 2003. Oppgava var å lage konferanser der barn mellom 8 og 18 år fortalte om sine liv og drømmer, og der de kunne lære om barns rettigheter.

Jorun Gulbrandsen

– Jeg var urolig før den første konferansen, sier Unni. – Vi visste ikke hvordan foreldre og lærere ville reagere når barn og unge snakka ut. Men vi hadde håp om at det fantes allierte blant de voksne. Ungene sa at mange barn jobba alt for hardt. De ville ikke ha diskriminering av jenter. De måtte ikke gifte seg for tidlig. De ville ikke at voksne skulle slå barn. De ville ha vekk minene, så de kunne leke. De vil ha bøker, lærere, strøm i ei lampe og ikke mer krig.

Alle lytta. Det var ikke de mest religiøse som reagerte mest. Noen lokale politikere var verst. De ville ikke høre på barn, og særlig ikke på fattige barn. Men mange lærere, foreldre, mullaer og lokale råd ville høre.

Krigstrøtte mennesker

– Merker folk krigen i dagliglivet?

– Ja. Jeg husker konferansen i Jalalabad. På veggen på hotellet hang en plakat med et gevær med kryss over: ikke lov med våpen inne. Ungene kom fra distrikta rundt. Jentene fløy på do i ett og hadde det veldig moro, – de hadde ikke sett innedo før. Så kom guvernøren med sine menn – med geværer.

Jeg tenkte: Tenk om ungene kunne oppleve tre hele dager uten å se et eneste gevær! Kvinnene også! Jeg la fram dette hjertesukket til vakta utafør barnemøtet. – Ta med de fleste mennene og, sa han.

Folk er virkelig krigstrøtte. Barn, kvinner og menn. Når det har vært en nestenulykke i Norge, så blir du tilbudt krisepsykiatri. Det er prisverdig. Vi vil ikke at folk skal utvikle angst. Men hvis en inkluderer afghanerne i menneskeheten, så er det verdt å tenke på at ingen født etter 1979 har opplevd å

bo i et land med fred. Bare krig. Folk har flykta mange ganger. Ikke mulig å planlegge noe. Det du bygger må du regne med blir ødelagt.

Vi har burka på

– Hva med undertrykkinga av kvinnene?

– I Norge har vi penger, gode lover og fred – men er det likestilling eller kvinnefrigjøring på et eneste område? Det er sjokkerende hvor djupt kvinneundertrykkinga stikker. Det er en verdensomspennende kultur, som arter seg forskjellig, men som består av kvinneforakt og kvinneundertrykkende strukturer. Jeg tror at hvis du intervjuer menn over hele kloden om hvorfor de slår konene sine, så er svarea omtrent de samme: – Hun ville skille seg. Hun var frekk. Hun bad om det. Hun fortjente det ...

Vi ser andres burka. Men vår egen er usynlig.

Sterke kvinner

– I Afghanistan traff jeg mange sterke kvinner, som takler situasjoner og oppgaver som er utrolig vanskelige. Gravide og fødende kan oppleve ubeskrivelige og forferdelige ting. Afghanistan har verdens nest største barnedødelighet. Mødredødeligheten er av verdens høyeste. I krig og med mangel på det meste skal de klare å skape et hverdagsliv for seg og barna sine. De fleste har ikke sett noe til den hjelpa som utlandet har sendt. Det er 4–5000 utenlandske hjelpeorganisasjoner i Afghanistan. Mye av pengene forblir i det internasjonale samfunnet, til utenlandske hoteller og restauranter i Kabul, til andre utenlandske ansatte. Kanskje en og annen afghaner får jobben med å vaske opp eller feie. Utlendingene driver dessuten prisene i været, ikke minst på boliger.

Med mullaer for kvinnehelse

Unni forteller om Addie, ei hollandsk jordmor som lærer kvinner opp i hygiene og fødselshjelp. Etter ei tid gikk hun til byens fremste mulla og sa: «Jeg vil snakke med mullaene om underlivsinfeksjoner, keisersnitt, amming, for tidlig ekteskap og familieplanlegging.» Han innkalte dem. 35 mullaer fra landsbyene kom. De forstod at det var bra å kunne forhindre at så mange kvinner og spedbarn døde. Det var mullaens folk som så gikk rundt og innkalte til møter. Kvinnene fikk vite om prevensjon og hvordan de kunne gjøre fødselen tryggere for seg og barnet. Sjefsmullaen hysja på kvinnene hvis de skravla for mye. Her skulle det læres!

USA betaler krigsherrer

– Hvor mye betyr de lokale krigsherrene?

– Rike krigsherrer terroriserer befolkninga. USA brukte 6 milliarder dollar, sies det, til å bygge opp lokale hærer i kampen mot Sovjet etter 1979. Disse krigsherrene har bedre utstyr og våpen og flere soldater enn regjeringshæren. Det antas at de tar inn femten milliarder kroner i året på narkohandel. De har svært mye penger og kan kjøpe og bestikke for å få det som de vil. Da blir valget for folk ofte å holde seg inne med den lokale banditten, for det er ingen andre som beskytter deg.

USA gir de lokale krigsherrene penger i dag for at de skal ta «terroristene». Det er et lærestykke i politisk kynisme: USA skyver først kvinner og barn foran seg ved å bruke deres behov for trygghet som et påskudd til å gå inn i Afghanistan med soldater og bekjempe «terroristene». Men de betaler krigsherrer som er like ille som dem de skal bekjempe. Og befolkninga samarbeider ikke. Jeg traff ikke en eneste som på

direkte spørsmål ville oppgi hvor Bin Laden var, hvis de visste det. «Ikke til USA.»

– Støtter regjeringa krigsherrene?

– Mens jeg var der, brøyt det ut krig (det var flere av dem) mellom to lokale krigsherrer: General Rashid Dostum og Muhammed Atta. Verst var det rett utenfor Mazar. Femti mennesker ble drept. Der hadde vi hatt en av konferansene. Over alt sa folk: Geværmennene må avvæpnes!

Dostum har penger til å fø 4000 mann. Regjeringa gjør ingenting mot dem. Atta er nå blitt guvernør. Dostum er blitt sjef for hæren. Slikt skjer ikke uten at USA er med på det.

Det er mulig å gjøre noe!

– Hva er mulig?

– Det er vanskelig. Men folk må få bygge opp sine egne organisasjoner og rettsapparat. Kvinnene må organisere motstand sjøl. Og den uavhengige menneskerettskommisjonen er viktig. De folka tør å snakke maktmenneskene midt imot. De tør å kritisere USA for de private torturfengslene også.

Noen ganger vinner folk. Det var i landsby. En lærer kjefta på en gutt som hadde gjort noe galt. Gutten var sønn av en kommandant i området. Kommandanten venta på læreren med en flokk menn, og læreren ble banka opp. En elev protesterte og ville legge seg imellom. Han ble også banka opp.

Ungene fra barnegruppa begynte å snakke sammen og med barnegruppene på naboskoler. De sa: Vi går ikke på skolen før kommandanten kommer på møte og sier unnskyld. Det er klart at gode voksne hjalp barna, de klarer ikke alt sjøl. Men enden på visa ble at kommandanten kom på et stort møte med lærere, barn og foreldre og sa unnskyld. Antakelig blei det sosiale presset så stort, at noe annet ble umulig.

Ungene er framtida

– Når det er snakk om å forandre noe, sier voksne ofte: Glem det! Det nytter ikke.

Voksne har ofte gitt opp. Men barna har ikke det. Vi så på de mange barna vi snakka med, at de så langt fram. De veit litt om at det finnes en annen verden, og de vil ha en bit av den. Jeg så barna på den siste konferansen – flere av dem hadde snakka på flere konferanser, de hadde vært med i mange diskusjoner, de hadde lært om menneskerettigheter og at barn også hadde rettigheter. Jeg syntes barna gikk og stod annerledes, mer rette i ryggen og at de var sikrere.

Unni legger til: – Kjærlighet og vennskap lever over alt i Afghanistan, tross krig.

Foto: UNDP

LES MER

På drømmedagen står vi opp klokka fire om morgenen – stemmer og historier fra Afghanistan av Unni Rustad
Forlaget Oktober 2005
299 kroner

Sosial dumping i lufta

«Flyselskapene har som målsetting å skifte ut de ansatte fra Vesten med billig arbeidskraft fra lavkostland. De følger nå i fotsporene til sjøfarten, som satte den norske sjømannen i land til fordel for billigere arbeidskraft fra fattige land,» sier Inger Grete Berg, airpurser og styremedlem i Norsk kabinforening.

Johan Petter Andresen

Bildet som blir tegna av kabinpersonalet er unge flyvertinner som har et kortvarig yrke før de finner seg en bedrestilt mann å bli forsørga av. Hvor lenge er man kabinpersonale? Og hva gjør man etterpå?

– Jeg tok jobben for å ha den hele livet, og det gjelder de fleste. I SAS har vi derfor for eksempel klare pensjonsavtaler. Jeg har ikke planlagt å skifte yrke. Etter 34 år i lufta er det i det hele tatt spørsmål om jeg får noe annet. Gjennomsnittlig tid i yrket er cirka 27–28 år.

– Så Fred Olsens ønske om yngre freshe flyvertinner forutsetter at det blir dårligere ansettelsesvilkår for kabinpersonalet?

Kvinnefiendtlig

– Ja. Og hele utviklingen er kvinnefiendtlig. Nå opererer vi med 10,5 til 16 timer sammenhengende arbeidstid i motsetning til tidligere, da skiftene var kortere. Disse arbeidstidene er vanskelige å forene med småbarn.

– Hvor stor andel er kvinner?

– 82 prosent.

– Og nå utsettes hele bransjen for sosial dumping over en lav sko?

Ryanair

– Ja. La oss begynne med Ryanair. De lavprisselskapene som fantes tidligere baserte seg på charterturer. Disse var billigere, fordi de fylte flyene helt. Ryanair er nytt i at det tar markedsandeler fra ruteflysegmentet. De unngår avgifter ved å bruke billige flyplasser og gjør alt for å begrense administrasjons- og lønnskostnader. Målet er høyst mulig overskudd til eierne. Lite av overskuddet blir pløyd tilbake i selskapet for å videreutvikle bedriften.

I Ryanair må de ansatte betale sine egne uniformer, utdanning (40 000 kroners kurs), ID-kort osv. Samtidig gjør Ryanair alt det kan for å hindre

opprettelsen av fagforeninger i bedriften. Ryanair leier inn sitt kabinpersonale fra selskapet Crewlink som igjen ansetter folk fra lavkostland som Polen, Ukraina og Tsjekkia. Helst unge jenter uten utdanning, som vil akseptere lav lønn. De blir stasjonert i for eksempel Italia eller Spania, mens Ryanair opererer fra Irland. Dermed blir det uklart hvilket lovverk som gjelder for de ansatte. Man unngår lovverk som beskytter ansatte, og man omgår dermed det nasjonale politiske systemet.

De ansatte i Crewlink må skrive under en svært omfattende og detaljert ansettelsesavtale der de avkreves 110 % lojalitet til selskapet, også etter at de har slutta. Dersom de ansatte går til presse eller liknende, risikerer de rettsforfølgelse for brudd på den omfattende taushetserklæringen de har undertegna ved ansettelsen. I Crewlink finnes det ikke kollektive pensjonsavtaler. Man får ikke grunnlønn ved sykdom. Det finnes ikke kollektive forsikringer for tap av sertifikat, og man ha færre fridager og kortere ferie.

EU

– Men Italia, Spania og Irland er jo alle medlemmer av EU?

– EUs regler som for eksempel det sosiale charteret og ulike direktiver er vage og gir ingen beskyttelse blant annet fordi transportsektoren er gitt svært mange unntak. Det finnes et direktiv om arbeidstid for «mobile workers». Det gir lite beskyttelse. For flyvende blir det bare en årlig rett til fritid, men ikke klare rammer for arbeidstida. Dette overlates til det nasjonale nivå. EUs tjenestedirektiv, som nå er til behandling, er jo et skritt i retning ytterligere liberalisering og senka vern for ansatte.

– Dette bringer oss over på 35 kinesiske kabinansatte som SAS nå har begynt å leie inn fra selskapet FOCAS, som er basert i Kina?

– Ja, SAS skal betale en femtedel av vanlig skandinavisk lønn til disse. Av denne lønna går to tredjedeler til FOCAS. Disse fortrenge skandinaviske ansatte og systemet legger press på våre lønns- og arbeidsvilkår.

Internasjonalisering

– Hvorfor er det hardere konkurranse nå enn før?

– Internasjonalisering fører til at nasjonalstatsbarrierene brytes ned, og man kan drifte et selskap internasjonalt og utnytte fattigdommen i fattige land til å holde lønnsnivået nede. Nå har de muligheten til å utmanøvrere fagforeningene som er nasjonalt basert.

– Hvorfor har ikke fagforeningene greid å samle seg internasjonalt?

– Norsk kabinforening er en pådriver for internasjonalt samarbeid. Men vi har ikke ressurser til å utvikle det internasjonale samarbeidet i samme

Foto: SAS

tempo som arbeidsgiverne. Samtidig blir fagforeningene påvirket til å bli med på avgjørelser i strid med de ansattes interesser. Ledelsesteorier som for eksempel «Total quality management» blir presentert som en større grad av demokrati, men endres i utøvelsen slik at fagforeningene kommer i en gisselposisjon.

Sikkerheten

– Støttegruppene til de pårørende i forbindelse med ulykkene med Scandinavian Star og Estonia slo fast at dersom det hadde vært bedre kommunikasjon mellom besetningsmedlemmene, ville flere liv blitt redda? Gjelder det samme for dere?

– Flyselskapene satser på å skille ut personalet og innføre mer innleie. Det fører til hyppigere utskiftninger og lavere kvalifikasjoner. Kulturforskjeller mellom personalet er viktige når det gjelder kommunikasjon i en nødsituasjon. I Canada hadde Air France en ulykke der et erfarent kabinpersonale klarte kunststykket å få ut samtlige passasjerer av et brennende fly i rekordfart – under et minutt. Dette var mulig nettopp på grunn av god kommunikasjon, god sikkerhetstrening og gode kunnskaper hos besetningen.

– Det er nok å demonstrere for på 8. mars?

– Det kan du være sikker på.

Tyskland:

KAMPEN OM ARBEIDSTIDA HARDNER TIL

Man skulle tro at et land med over 10 prosent arbeidsløse ville legge vekt på arbeidstidsforkortelse. Men den gang ei. I offentlig sektor kjemper nå arbeidskjøperne en innbitt kamp for å få flere arbeidsløse. De vil øke arbeidstida fra 38,5 til 40 timer i uka uten kompensasjon. Fagforeninga Verdi, Tysklands største med 2,4 millioner medlemmer, er nå i den største streiken i offentlig sektor på fjorten år. Kampen i offentlig sektor følger etter fjorårets streiker i privat sektor mot forlengelse av arbeidstida. Dagens kapitalisme har omvendt logikk av tidligere tider: økt produktivitet og økt produksjon betyr ikke kortere arbeidstid, men lenger! Bare kapitalismen kan framvise en så glimrende logikk!

Foto: akp.no

Et nytt parti?

De tre organisasjonene under fjorårets Revolusjons-konferanse: Pål Hellesnes (nestleder RV), Bjørnar Moxnes (leder RU) og Ingrid Baltzersen (nestleder AKP). På talerstolen Terje Skog.

Ledelsen i AKP har behandla RVs sammenslåingsvedtak flere ganger, og det pågår nå en diskusjon i de lokale laga i AKP og på lokale fellesmøter mellom medlemmer av AKP, RV og Rød Ungdom.

Arnljot Ask

AKP vil være med å ta ansvar for å styrke hele den revolusjonære bevegelsen. Vi går inn i dette for å se om det er mulig å lage et nytt parti med utgangspunkt i nåværende RV og AKP. Erfaringer fra liknende prosesser tilsier at det ikke er gjort i en fei, men vi har tillit til at hvis alle parter går inn for det, er det mulig å få avklart flere forutsetninger allerede i år. Vi håper at landsmøtet i RV i mai i år vil se konstruktivt på den videre prosessen. Vi regner med at landsmøtet i AKP til høsten gjør det samme.

Rød Ungdom

Diskusjonen som er reist foran landsmøtet i Rød Ungdom, om Rød Ungdom skal bryte med AKP, griper inn i denne prosessen enten en vil eller ei, sjøl om det er bare medlemmene i Rød Ungdom som skal avgjøre akkurat dette. Fordi Rød Ungdom er ungdomsorganisasjonen til både RV og AKP, og fordi et brudd med AKP vil føre til at AKP må opprette sin egen ungdomsorganisasjon. Dermed får vi ikke bare to voksepartier, men også to ungdomsorganisasjoner inn i prosessen, med sår fra en fersk splittelse å hankses med.

AKP har ikke fått noen politisk begrunnelse for bryt-forslaget, og vi kan derfor ikke sitere noen på korrekt vis. Men vi oppfatter det slik at noen mener at AKP er venstristisk og for mye «tradisjonelt» kommunistisk parti. Om så er tilfelle, så er jo dette spørsmål som blir diskutert i den sammenslåingsdebatten som nå er i gang. Hvorfor da ta en beslutning nå?

Til tross for dette har AKP sagt klart fra til Rød Ungdom at vi mener de er i sin fulle rett til å fristille seg fra AKP, om de ønsker det. Samtidig er AKP også i sin fulle rett til å opprette en ny ungdomsorganisasjon dersom vi mister den vi har.

Ja til ungdomsorganisasjoner

Ungdomsorganisasjoner er viktige for moderorganisasjonene: SU for SV, AUF

for AP, Ungdom mot EU for Nei til EU, Changemaker for Kirkens Nødhjelp osv. I ungdomsorganisasjonen lærer ungdom opp i politiske spørsmål, de får organisasjonserfaring, og mange av dem vil fortsette med sitt engasjement som voksne, slik at det blir en naturlig kontinuitet i arbeidet. For AKPs del er det viktig å ha en samarbeidende ungdomsorganisasjon der medlemmene tilbys studier i marxisme, der de får mulighet til å drive et allsidig politisk arbeid og der de får lære å drive aktive, lokale lag.

Mot kapitalismen

AKP ønsker at diskusjonen om sammenslåing av AKP og RV skal føre til å utvikle et sterkere revolusjonært kommunistparti og ei sterkere revolusjonær venstreside i Norge. Det vil kunne spille en større rolle i den nødvendige kritikken av kapitalismen, og i kampen mot angrepene på arbeiderklassen. Stikkord er sosial dumping, angrep på fagforeningsrettigheter, arbeidsmiljø og trygdesystem. Norges deltakelse i USAs krig må stanses, før Norge involverer seg stadig mer i krigsoperasjoner, og for at Norge skal kunne utvikle ei sjølstendig og tryggere utenrikspolitisk linje uavhengig av stormakter. Målet til AKP er det klasseløse samfunnet

LANDSMØTEVEDTAKET

RV hadde landsmøte i februar 2005. Der ble dette vedtatt: «RV er et lite, revolusjonært parti med aktive medlemmer som gjør en stor innsats i fagbevegelse, kvinnebevegelse, Nei til EU og i anti-krigsbevegelsen. I tillegg har RV uredde talsmenn i kommunestyre og fylkesorganisasjoner. Vi er få og det trengs samling av ressurser. RVs landsmøte oppfordrer derfor den nye RV-ledelsen å ta kontakt med AKP-ledelsen med sikte på å slå seg sammen for å samle den revolusjonære bevegelsen. Et sentralt mål vil være å tilrettelegge enhet og samling slik at medlemmer i Rød Ungdom vil melde seg inn i RV. Vi oppfordrer RVs og AKPs ledelse til å drøfte praktiske tiltak for å nå disse måla.»

kommunismen. Kapitalismen er fint for kapitaleierne, men betyr krig, miljøødeleggelse og sosial utrygghet for flertallet av menneskene.

EU's tjenstedirektiv: Krev norsk veto!

Tjenstedirektivet sier: En vare som er godkjent i et EU-land, skal godkjennes i alle land. Varen skal godkjennes av det landet den kom fra. Arbeid er en vare.

16. februar i år behandla EU-parlamentet forslaget til tjenstedirektiv, under store protester fra fagbevegelsen. Også norske fagforeninger var representert i demonstrasjonene utafør møtet. EU-parlamentet ble pressa av opinionen til å gjøre noen endringer. Blant annet ble ordet «opprinnelseslandprinsippet» erstatta med en annen og lengre formulering. Men målet med direktivet er det samme, nemlig kapitalens frihet til å selge tjenester i alle land.

Sosial dumping

Lisboa-erklæringen fra 2000 satte et mål: EU skal vinne konkurransen med USA og Asia. Et nøkkeltiltak er å få tjenestene over i et fritt marked. «Tjenester» handler om arbeid. EU-kommisjonen lagde derfor et «tjenstedirektiv» i 2004. Det bygger på prinsippet om at opprinnelseslandets lover gjelder. Det betyr: Et firma som er godkjent i Polen, og som leverer tjenesten i Norge (for eksempel utleie av servitør eller elektriker), skal automatisk godkjennes i Norge. Er det konflikt om tolkninger, bestemmer EF-domstolen.

Resultat: Sosial dumping både når det gjelder menneskers sosiale situasjon og når det gjelder tjenestens kvalitet. Norsk lønn, norske arbeidsvilkår og norske standarder ofres for å styrke EU-kapitalens konkurransekraft med kapitalene i USA og Asia.

Kapitalens frihet skal gjelde

EU's tjenstedirektiv ble vedtatt med 394 mot 215 stemmer. Så skal direktivet til EU-kommisjonen, deretter til Ministerrådet, og så til EU-parlamentet. Dermed går det meste av 2006 med. Det er altså tid til å fortsette kampen mot. Otto Karup, representant for Folkebevegelsen mot EU (Danmark) i EU-parlamentet, stemte imot, og sier på Folkebevegelsens nettsted at direktivet vil gjøre det vanskelig for de danske folkevalgte å bestemme samfunnsutviklinga, og for fagbevegelsen å sikre ordna forhold på arbeidsmarkedet. Sosialdemokratene hadde krevd at vertslandets regler skulle gjelde, men det ble nedstemt. De krevde at vannforsyning og avfallshåndtering skulle unntas fra direktivet, men det ble også nedstemt.

Karup fortsetter: «Og selv om man nå formelt kan kreve at et utenlandsk firma skal overholde vertslandets regler og love for selve utførelsen av arbeidet, så ligger bevisbyrden hos vertslandets egne myndigheter. Der er ikke noe som må hindre utenlandske virksomheter i å utføre tjenesteytelsen.»

Krev norsk veto!

Norge har bare EØS-avtale og kan legge ned veto mot direktivet. Det gjelder nå å reise en opinion for veto. Det rammer alle bransjer. Ingen er trygge. Krev norsk veto!

Les mer: www.folkebevægelsen.dk

Vårens raudaste eventyr:

REVOLUSJON '06

24.–26. mars

Hellerud vidaregåande skule i Oslo

Tema m.a:

- Oppløys familien? Kva er ein revolusjonær familiepolitikk?
- Filosofisk materialisme. Hvor kommer tankene fra?
- Maoisme og masselinje – er det nyttig i dag?
- Venstresida i endring. Om AKP og RV lagar eit nytt parti – ...?
- Nepal i dag – folkekrig og jordreform (med film)
- Det nye konfliktområdet? Ressursar, miljø og geopolitikk i Barentsregionen

www.akp.no/revolusjon/

FOTO: JOHAN PETTER ANDRESEN

Hank & Mari

FBG: Feminist But Gangsta

Mari fra Røde Sauer og Hank Nova fra Appendix slipper 8. mars en firespors CD på Crunkfunk Records.

CD-en inneholder tittelsporet "FBG: Feminist But Gangsta", en Røde Sauer-sang, en sang med Hank Nova og label-partner Pure Sweetness, pluss en remix av hovedsporet, gjort av groruddøl-dj og dramaqueen Maggo. Skiva kan bestilles på bestilling@crunkfunk.com for en billig penge.

FBG er et samarbeidsprosjekt mellom Hank & Mari og Rebell Merch. T-skjortene slippes samtidig med singelen 8.mars, så da er det bare å get dressed!

Både Røde Sauer og Appendix har tidligere blitt intervjuet i akp.no (07/05 og 03/05, som er å finne på <http://www.w.akp.no>).

For tiden jobbes det også med å få gjort ferdig en musikkvideo som vil komme på en tv i nærheten av deg. Stay tuned!

Tidligere utgivelser fra Crunkfunk Records:

Pure Sweetness - Change EP (2006)
Røde Sauer - Sau I Solnedgang Demo (2005)
Appendix - Ungdommen Nå Tildags EP (2004)

Mer info: <http://www.crunkfunk.com>

I uka rundt 8. mars skjer det i Oslo og Bergen. Spennende konserter, seminarer og diskusjoner. Endelig har Ladyfest kommet til Norge!

Ladyfest i Norge

Tidens første norske ladyfest tar utgangspunkt i Kvinnedagen. I uka rundt 8. mars setter Ladyfest Oslo og Ladyfest Bergen fokus på feminisme og likestilling. Her settes politiske og teoretiske spørsmål på agendaen, med bidragsyttere av ulik kulturell og politisk bakgrunn. I tillegg feires uredde, kreative og flinke kvinner med musikk, vill dans og litteratur, og det inviteres til verksteder.

Hvorfor trengs Ladyfest?

Ladyfest ønsker å inspirere og utfordre både deltakere og publikum fra hele landet til kritisk tenking, fri ytring, kunstnerisk utfoldelse og samarbeid på tvers av kulturell og politisk bakgrunn. Den skal være en møteplass for skapende kvinner – og et inspirerende sted for feminister av alle kjønn.

Feminismen i dag er et tankesett mer enn en samlet ideologi. Den opptrer i flere avgreininger i politikken, samfunnet og kunsten, og er en størrelse både kvinner og menn i ulike miljøer og situasjoner forholder seg til. Den utfordrer samfunnets såkalte normalitet og prøver å gjøre samfunnet til et bedre sted for alle. Vi trenger flere arenaer hvor vi kan diskutere og dele erfaringer, på tvers av miljøer, kjønn og religion. Vi trenger rom der vi kan møte enkeltpersoner som arbeider for et mer likestilt samfunn, arenaer der det stadig må kjempes for det frie ord i et likeverdig og åpent samfunn. Og der vi kan lære om bevegelser som jobber for å skjerpe bevisstheten om kjønn og samfunn.

Vi trenger også flere steder å vise fram kvinner som skapende aktører, og møteplasser for utveksling av erfaringer og til gjensidig inspirasjon. Ladyfest ønsker å være en slik arena.

For mer informasjon og program: <http://www.ladyfest.no>

Gymnaslærer Pedersen

Filmen om gymnaslærer Pedersen framstiller AKP som ei religiøs gruppe mennesker, som næres av Mao som gud og som dør når Mao dør. Men AKP lever. Vil du vite noe om AKP, se www.akp.no. Og ja, – det går an å bli medlem!

Kapitalismen skaper sine banekvinner. Å være kommunist handler ikke om å tro på et annet samfunn. Det handler om at kunnskapen om kapitalismen får en til jobbe systematisk for å legge den i grava, og en ser at det er mulig. Sjølsagt er revolusjoner i andre land en inspirasjon. Å lage folkekommuner i Kina for å produsere mat, er et eksempel på hva

som er mulig når jorda blir delt ut til alle. I Venezuela er det ingen sosialistisk revolusjon i dag, men forsøkene på å temme kapitalen og å gi jord og skolegang til de fattige, er inspirerende: Verden kan forandres!

Revolusjonære kan drepes eller fengsles, nektes jobb eller bare latterliggjøres. Men kapitalismen skaper de samme spørsmålene i nye menneskers tanker. Derfor vil det hele tida oppstå sosialister og kommunister, reformvennlige sosialdemokrater, feminister, antiimperialister og antirasister. Ikke fordi de først og fremst er drevet av et religiøst bilde av himmelriket, men fordi de plages så inderlig av kapitalismen slik de erfarer den. De gjør det de kan i stort og smått for å forandre samfunnet rundt seg. Slik forandra også

Fra filmen. Men var det egentlig slik? Og hvordan er det nå?

de virkelige AKPerne en liten bit av Larvik.

Bli med på å forandre verden! Ta kontakt med AKP.

Døgnåpne barnehager – bra for barn

Foto: Fotoamt Lenz

I debatten om døgnåpne barnehager mener mange at disse står i motsetning til hva som er best for barnet. Jeg har lyst til å utfordre den ideen og argumentere for at døgnåpne barnehager er til barns beste.

Turid Kjernlie
kvinnepolitisk ansvarlig i AKP

Foreldre som skal på jobb kveld eller natt må i dag finne sine egne private løsninger på hvem som kan være sammen med barna mens de sjøl er på jobb.

De som i størst grad kjenner konsekvensene av mangelen på døgnåpne barnehager, er de som er alene med det daglige ansvaret for barn. De må alene organisere og få arbeidstid og åpningstid i barnehage til å gå i hop, noe som er slitsomt nok for familier med to voksne.

Samfunnets ansvar

Barn skal ikke være avhengig av at mor og far har et godt privat nettverk for å ha det bra når foreldrene er på jobb. Det må være et samfunnsansvar at barn skal ha et trygt sted å være, uansett om behovet er midt på dagen eller midt på natta. Foreldrene skal kunne være trygge på at barnet blir tatt godt

vare på når de er på jobb.

I dagens samfunn hvor barn i all hovedsak er foreldrenes ansvar og eendom, er barn helt avhengig av de rettigheter og ordninger som gjelder for foreldrene.

Barn er i stor grad priggitt familien på godt og vondt. Får ikke barnet barnehageplass, er det familiens ansvar å finne en løsning.

Har foreldrene en arbeidstid som ikke passer inn i barnehagens åpningstid, er det familiens ansvar å finne en løsning. Barna må leve med løsningen – enten den er god eller dårlig. Derfor er ikke ønsket om døgnåpne barnehager et egoistisk voksenkrav for lettere å kunne jobbe overtid og gjøre karriere, men et tiltak som gjør at Kari har et trygt sted å være når mor er på nattskift, uavhengig av om mor har familie og venner som kan stille opp. Barnehagen er et sted som Kari kjenner. Rommene er kjente og de voksne er kjente. Å være i barnehagen på kvelden, eller sove der om natta er derfor et godt og trygt tilbud for Kari. Ansvaret for å ivareta barns behov for omsorg og trygghet når mor og far er på jobb, må flyttes ut av familien og blir et samfunnsansvar.

Sekstimersdagen

Krav om seks timers normalarbeidsdag og kamp mot at butikker og kontorer skal være åpne døgnet rundt, står ikke i motsetning til kravet om døgnåpne barnehager. Uansett arbeidstid og åpningstider vil mange yrker ha kvelds- og nattarbeid, tenk bare på kvinner i pleiesektoren.

Den dagen alle barn fra fødselen av får rett til en gratis barnehageplass med god kvalitet og døgnåpent tilbud, har vi tatt et skritt i retning av å gjøre barn mindre avhengig av foreldrene, og samfunnet mer ansvarlig for barns liv.

første linje.

Hun fikk ei vekt, laget av kunstnerne Torgeir Henriksen og Odd Inge Holmberget. I den ene skåla er Kapitalen. I den andre er arbeidsmiljøloven. Kapitalen veier mest – inntil Ebba legger tyngda si i den andre!

akp.no gratulerer med velfortjent pris. Vi er veldig stolte av at Ebba har valgt AKP som sitt parti.

Pris til Ebba Wergeland

Trondheimskonferansen, som denne gangen hadde rekord med 470 deltagere, gav Ebba Wergeland en hederspris. Hun er spesialist i arbeidsmedisin og bruker sine kunnskaper til arbeiderklassens beste. Hun forbindes sterkt

med kampen for et bedre arbeidsmiljø og for sekstimersdagen. «Det er et for stort sykenærver!» er Ebba Wergelands påstand når arbeidsgiverne maser om at sjukefraværet er for høyt. Wergeland mener folk presses til å gå på jobben når de er sjuke, og hun sier at sekstimersdagen godt kan bety et høyere sjukefravær – fordi langt flere vil kunne stå i arbeid. Men at det er positivt! I kampen mot pensjonsreformen er også Wergeland i

KALENDER

Velferdskonferansen 2006: Ny kurs, nye løsninger – om alternativer til markedsliberalismens korstog. Oslo 6.–7. mars. www.velferdsstaten.no/

Den internasjonale kvinnedagen 8. mars

Demonstrasjoner mot okkupasjonen av Irak. 18. mars. Arr: Fredsinitiativet

AKPs Revolusjonskonferanse 24.–26. mars, Hellerud videreg skole, Oslo. www.akp.no/revolusjon/

Konferansen Europeisk motstand – Oslo 24.–25. mars. www.neitileu.no/

Årsmøte i Komiteen for et fritt Irak 1. april. Generalsekretæren i Iraks patriotiske allianse, Abduljabbar al Kubaisi, som nettopp ble sluppet fri fra fengsel i Bagdad, kommer til Oslo. www.frittirak.no

Rød Valgallianses landsmøte, Oslo 12.–14. mai. www.rv.no/

AKP meiner: Olje og krig

Olje er kanskje den viktigaste ressursen til kapitalismen. Kampen om olja har ført til mange og brutale krigar. Det blir no antyda at 25 prosent av olje- og gassressursane i verda ligg i Barentshavet.

No har både USA, EU og Russland, samt våre egne kapitalistar, kasta augo sine mot nord. For det norske folk vil det vera strategisk nødvendig å hindra oljeaktiviteten for å hindra stormaktskonflikt i dette området. Forutan å sikra nordområda som ein fredeleg plass, har Noreg ein eigeninteresse av å begrensa tilgangen av olje og gass på grunn av den globale oppvarminga. AKP seier difor nei til olje- og gassutvinning i Barentshavet.

AKP.NO – AVISA TIL ARBEIDERNE KONGUNISTPARTI

Laal Salam! Rød hilsen! Landsbyboere i et frigjort område.
Alle foto: Johan Petter Andresen

Støtt kvinne- kampen i Nepal!

40 prosent av soldatene i Folkets frigjøringshær i Nepal er kvinner. De slåss mot middelaldersk kvinneundertrykking.

Johan Petter Andresen

Fakta om kvinner i Nepal

I jordbruk som ikke er basert på vanning (som kun får regn), bruker hver kvinne 12,36 timer per dag, mens mannen bruker bare 9,03 timer.

Bare 0,78 prosent av husene eies av kvinner. Bare 5,25 prosent av kvinnene hadde eiendomsrett til land. 83 prosent av kvinnene eier overhode ingenting. Bare 16 prosent har fast inntekt. Både offentlig og privat sektor har cirka 8 prosent kvinnelige ansatte.

Bare barn med kjente fedre får statsborgerskap.

Først i 2002 fikk ugifte kvinner arverett, men bare om de er over 35 år. Hvis kvinnen gifter seg, må hun gi tilbake sin arv til de andre familiemedlemmene. Enker hadde fram til for kort tid siden ikke lov til å gifte seg om igjen. De har ikke arverett fra mannen.

En mann kan skille seg fra kona hvis hun ikke greier å føde et guttebarn. (Men en kvinne kan ikke skille seg fra en mann som ikke evner å gi henne et guttebarn...)

73 prosent av kvinnene utsatt for vold i hjemmet. Abort var totalforbudt fram til 2002. Abort er nå legalt. Men det er ikke reelt, for det går 24 000 innbyggere på én lege.

12 000 jenter selges til prostitusjon i India hvert år. Minst 150 000, kanskje så mange som 400 000 jenter lever i prostitusjon. 20 prosent selges før de fyller seksten år, og 70 prosent av de prostituerte blir HIV-smittet.

Det er 2,6 millioner barn mellom seks og fjorten. 60 prosent av disse arbeider, og 60 prosent av dem som arbeider er jenter.

Bare 8 prosent av fødslene ble overvåket av utdanna personell. 90 prosent av fødslene skjer hjemme, og på landet fikk bare 5 prosent av kvinnene medisinsk hjelp. I byene er tallet under 50 prosent.

Støtt folkekrigen

Maoistene blir kritisert fordi de tyr til våpen for å få til endring, og at dette koster menneskeliv. Men hvordan teller man menneskeliv? Når 12 000 jenter hvert år blir solgt til prostitusjon og 70 prosent av disse får HIV, utvikler aids og dør en tidlig og smertefull død – teller ikke deres liv? Og når barn må arbeide i steinbrudd og blir skada og drept i farlig arbeid – teller ikke deres liv? Hittil har 2 500 kvinnelige frigjøringskrieger ofra sine liv for sine søstre og brødre i kampen for et Nepal frigjort fra føydalisme, prostitusjon og kvinneundertrykking.

Representanter for kvinneorganisasjonen All Nepal Women's Association (revolutionary)

Det koker i Nepal!

I 1996 starta Nepals kommunistiske parti (maoistene) (CPN(m)) en folkekrig mot det halvføydale samfunnet. De begynte med under 1000 medlemmer og med to geværer. Nå har Folkets frigjøringshær over 25 000 soldater og støtte fra en milits på 100 000. I 2005 kontrollerte folkehæren 80 prosent av landet.

Johan Petter Andresen

1. februar 2005 oppløste kong Gyanendra parlamentet og tok makta direkte i samarbeid med hæren. Likevel fortsatte framgangen for maoistene. I november 2005 inngikk maoistene og de største parlamentariske partiene som var blitt tilsidesatt av kongen, en avtale om å samarbeide mot kongen. I januar og februar har det vært massive demonstrasjoner og streiker i byene. Maoistene oppheva sin fire måneders lange, ensidige våpenhvile i januar i år, og retter nye slag mot kongens hær.

Fram til i fjor sommer har regimet blitt støtta av USA, India, EU, Israel, Kina og Pakistan. Men den åpne støtten er nå vanskeligere å gi. Maoistene i Nepal samarbeider med andre frigjøringsbevegelser og demokratiske krefter blant annet i India. Men de stoler på egne krefter i sin egen kamp.

Mann og kone leder hvert sitt kompani i frigjøringshæren.

Liksomvalg

I et forsøk på å tekkes kritikken har kongen holdt et liksomvalg i februar 2006. Men da alle de store partiene boikotta valget og maoistene samarbeida med dem, ble valgdeltakelsen svært lav og ikke en gang USA anerkjenner valget, som var et lokalvalg. USA oppfordrer kongen til å samarbeide med de parlamentariske partiene mot maoistene. Forutsatt at man ikke greier å splitte maoistene og de parlamentariske partiene, og forutsatt at det ikke blir en utenlandsk intervensjon, ligger det nå an til at Nepal i overskuelig framtid endelig vil bli kvitt middelalderstyret og de føydale samfunnsforholda.

Nepals framtid

Ny bok:

Nepal i dag – folkekrig for demokrati og jordreform

I november 2005 besøkte Johan Petter Andresen Nepal. Som første nordmann var han invitert av CPN(m) til å besøke frigjøringsbevegelsens baseområde. I etterkant har han skrevet bok. Den koster 75 kroner pluss porto (50 for skoleelever), og er rikt illustrert med bilder fra oppholdet. For bestilling, ta en titt på www.akp.no/hefter/nepal, eller kontakt AKP, epost akp@akp.no eller telefon 22 98 90 60.

